ABORDAXE!

Boletín informativo anarquista
nº 14 · Galiza · Decembro 2016 · mensual

abordaxe.wordpress.com
abordaxe@bastardi.net

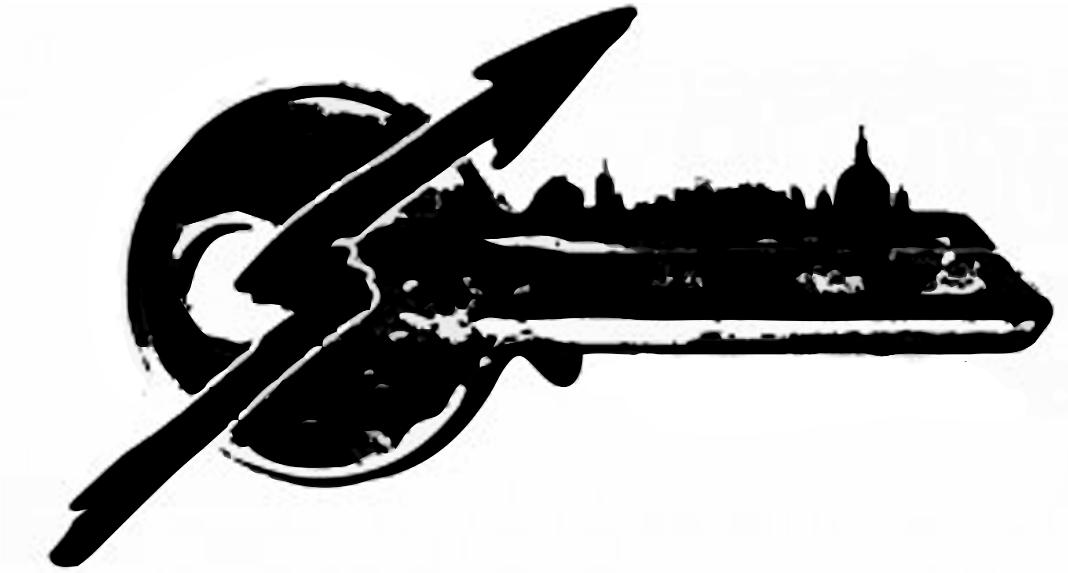

CSOA A Insumisa, novo centro social na Coruña

Un novo centro social abre as portas **o 24 de Novembro na avenida Metrosidero nº5, en Atochas—Montealto.** Segundo afirman nun comunicado chamando a participar da xornada de inauguración «Neste momento no que só é posible a certeza a costa de perdelo espírito crítico, sentímonos obrigadas a colocar as nosas vidas fora do eixo «normal». Negámonos a ser mercancía rendible vendendo barata a vida para facernos donas do noso tempo. Mentres haxa xente sen casa, vivindo na rúa, sentímonos lexitimadas para abrir para abrir edificios que doutra maneira apodrecerían. Desterramos o conformismo do «malo será» ou do «mentres-a-min-non-me-toque» para substituílo pola construción consciente dun futuro mellor, pensamos que a nosa liberdade medrará coa dos demais, e non que a túa liberdade medre a costa da miña. Somos axentes activos da nosa propia cidade e queremos ser un nexo de unión entre movementos sociais, entre movementos transformadores, colectivos e individualidades, da cidade.[…] **O espazo usarémolo para tecer no barrio,** na cidade, a interacción amistosa entre persoas afíns. Para facer a vida mellor nunha orde voluntaria que se nos nega, para fuxir da escravitude dos cartos. A única distinción de clase aquí dentro é aportar, ou permanecer pasivo. Estamos construíndo un espazo aberto, autoxestionado, onde podes facer as túas propostas e participar das dos demais. **Colaboración antes que competitividade.** A palabra economía non significa só mercado, facenda, bolsa. O noso significado é necesidades, posibilidades, vontade.»

Reproducimos aquí o segundo comunicado da asemblea do espazo:

Nós, o centro social okupado.

A ti, estimada amiga, agradeceríache que adicaras a ler o seguinte texto de presentación do noso colectivo:

Algunhas de nós somos **estudantes**, outras **traballadoras** e outras (**paradas**) non poden facelo vítimas da mesma carnicería laboral fomentada polo sistema que sofren algunhas das túas irmás, fillas, nais, etc, unha carnicería que esnaquiza persoas e quebra familias enteiras. Seguro que, desgraciadamente, sabes do que estamos a falar.

Nós, usuarias deste centro social, somos novas no barrio, máis **xente coma ti,** con moitos dos mesmos problemas que ti tes, tamén medos, pero soñamos con outra forma de facer as cousas e o que é máis importante, temos unha **vontade imparable por repensar e reconstruír espazos** fora dos canons establecidos, alén deste sistema cruel e irrespectuoso coas persoas, por iso **decidimos entrar nesta quinta da Avenida do Metrosidero, abandonada** dende hai máis de dúas décadas a súa sorte pola clase política (aínda que agora fagan como que lles importa) e **recuperalo para a xente**.

Queremos declarar que **este Centro Social Okupado non está vinculado a ningún partido político**, é un espazo anticapitalista, espazo onde toda **dinámica de mercado carece de senso.** Somos tamén un espazo **contra a heteronormatividade** e un lugar onde comportamentos ou actitudes de corte sexista nunca serán aceptados, tampouco contra as minorías étnicas. Do mesmo xeito tamén posicionámonos **contra o maltrato animal**, de forma que tódolos ceadores e xantares a organizar serán 100% veganos.

O que nós queremos para este espazo é convertelo nun lugar de convivencia, respecto e integración á marxe do sistema, un lugar onde calquera individuo poida participar e gozar del. Por iso **tendémosche unha man para que veñas** a comprobalo por ti mesma, xa sexa **participando nas actividades** (obradoiros, teatro, palestras, música, cine…) que procuraremos levar a cabo cada semana, axudando a **«botarnos un cable» nunha das moitas tarefas** que estamos a facer para recuperar o espazo, e incluso **acudindo para propoñer ideas** na nosa **asemblea aberta**, que terá lugar **cada martes ás 20:00h.**

Queremos trasladarche un humilde ofrecemento para que veñas a coñecernos, e se che gusta o que ves, **síntete libre de participar e axudar a rehabilitalo.**

Este espazo é de todas.

Con moito agarimo, a asemblea do Centro Social Okupado

Neste número

Novas
Condenam a Nais contra a impunidade

Historia
A folga da Harry Walker

Opinión
Afastamento, control e castigo · Nin normal nin extraordinario

Reseñas
Memorias de liberdade da ALF · Pluvio, novo disco de Furnier

Vento de través
Filho do agobio

Novas

Accións solidarias coa loita do pobo kurdo

No pasado número do noso boletín fixemos un monográfico especial en solidariedade coa loita do pobo kurdo, no que incluimos diferentes textos e contidos a esta loita, desde diferentes perspectivas. Aconsellándovos a súa letura, deixamos agora esta outra nova, na que damos pulo a varios comunicados que traducimos ao galego e que pódense ler no noso blogue, reivindicando distintas accións de sabotaxe realizadas en solidariedade con esa loita ao longo dos últimos dous meses (outubro-novembro) en distintos puntos de Alemaña e na cidade de Barcelona.

As devanditas reivindicacións pódense ler no noso blogue (o motivo para non reproducir íntegros os comunicados é a falta de espazo no boletín).

- **Continuan os ataques da iniciativa da mocidade apoista contra os intereses do estado turco en europa.**
- **[Barcelona] Esnaquizadas as vidreiras dunha sucursal de la caixa en solidariedade coa loita do pobo-kurdo.**
- **[Alemaña] Vehiculo diplomatico queimado no consulado turco de Hannover en solidariedade coa loita do pobo kurdo.**

Pensamos que é importante dar voz a estes feitos, normalmente silenciados pola prensa burguesa, xa que amosan que a solidariedade co pobo kurdo está a tomar dimensións internacionais e que hai compañeirxs sinalando a responsabilidade dos gobernos e capital europeos no equipamento, financiación e respaldo das políticas xenocidas e fascistas de Erdogan en Turquía e do Daesh/Isis.

Condenam as «Nais contra a Impunidade»

As 15 encausadas terám que pagar 720 euros por pessoa mais as custas judiciais. Algumhas anunciam que nom vam pagar e irám ao cárcere.

Por ***O gajeiro na gávea***

Segundo o publicado numha rede social, num tempo recorde a (im)justiça desta (pseudo)democracia vem de tirar sentência contra as 15 imputadas, membros e solidárias do coletivo "Nais contra a impunidade", resultando todas declaradas culpáveis de injúrias á Garda Civil e, em consequência, condenadas a multas de 4 € diários durante 6 meses de pago (720 € per cápita mais as costas do juízo que fam um total de 10.800 €) e, no caso de nom pagar a pena multa, esta será substituida por 3 meses de prisom.

Ainda que durante o juízo várias das pessoas imputadas nom foram identificadas por nenhuma testemunha da acusaçom, ve-se que o juiz deu validez de prova a um video caseiro de mala qualidade e feito á distância com um teléfone dum dos picolos para assim condenar á totalidade das 15 imputadas por berrar supostamente "A GARDA CIVIL, TORTURA E ASSASSINA!" na concentraçom que, no ano 2010, e ao igual que em anos anteriores, se estava a exiger o esclarecemento da morte do moço Diego Viña nos calabouços do quartel da Garda Civil em Arteixo em 2004 e, sem que, em nenhum momento, se tivera identificado ás assistentes á concentraçom desse ano; que, e ao igual que em anos anteriores, se limitaram a concentrar-se fronte á igreja de Arteixo, onde os picolos desta localidade e suas famílias soem celebrar a festa da sua patrona católica, apostólica e espanhola, La Pilarica, e nom gostam nadinha que na sua comuniom anual com a igreja católica haja quem reclame justiça para com um moço, Diego, que apareceu morto no calabouço quando contava com só 22 anos, tras ser encirrado a petiçom do seu pai (membro retirado da benemérita) e sem justificaçom algumha para tal encerro; assim como para com outras familiares deste coletivo tamémmortas baixo qustódia e das que seus assassinos seguem goçando de impunidade (e de ai o nome de dito coletivo).

Nada que estranhar desta justiça, pois já durante a vista nom se lhes permitira, por parte do juiz, nem nomear a sua necessidade de esclarecer a morte de Diego: "Esa no es la cuestión, aquí estamos para juzgar un delito de injurias a la Guardia Civil". Um juízo que ficará nos anais da vergonha, onde a Guarda Civil apresentara-se como vítima de "injúrias" e pouco menos que vitima dum sequestro numha igreja por parte de nais e familiares que queriam saber, e seguem querendo saber, como é que morreu Diego.

Dizer que entre as condenadas, familiares e solidárias, algumhas estám dispostas a nom pagar e mesmo a continuar a celebrar o ato de dó no día 12 de outubro (data na que, os patriotas espanhois, tamém celebram o início da massacre das culturas americanas pre-colombinas) até que reconheçam que Diego foi detido ilegalmente, e torturado e assassinado baixo qustódia.

Se estás interesada em colaborar economicamente solicita ao mail xosetarrio@naiscontraimpunidade.org o livro "Huye, hombre huye" de Xose Tarrío polo coste de 10 € (sem gastos de envio a partir de pedidos de 10 ejemplares). O dinheiro irá destinado as Nais e o livro é umha ferramenta de denúncia contra os Ficheiros de Especial Seguimento F.I.E.S. e o reflejo de fugas e combate nos cárceres do Estado.

Apoia e Difunde

Como colofom colo acá o espressado numha rede social por umha das Nais condenadas (nom traduço e respeito a sua escrita):

Bueno compañeros como beis las madres emos salido culpables ane los señores juezes esta sentencia es la berguenza de este pais donde se culpa alos inocentes y los culpables kedan impunes entran una noche en una casa la guardia civil de arteixo llamada por el padre de diego viña el cual es tambien guardia civil por una simple discision con su padre entran en su casa sin orden de detencion y con denuncia falsa del padre se lleban al chico y al hotro dia se lo dan con los pies por delante a esa madre sin mas esplicaciones dicen ke se ahorco con sus propios pantalones los cuales tiran ala basura nosotras las madres contra la impunidad pedimos esclarecimientos de los echos y ke se aga una investigacion la cual se le niega ala familia y por apoyar a esta y decir ke la guardia civil tortura y asesina nos enjuician y nos encuentran culpables de injurias y nos condenan porke el honor de la guardia civil esta por encima de la muerte de diego y por encima del honor de su familia y el honor de los imputados yo como una de las imputadas rreclamo tambien mi honor porke lo tengo y sigo reclamando y seguire aciendolo porke señores jueces nuestros hijos tambien tienen honor y tenian vida y se la an kitado de un manotazo yo kisiera saber si fuera un hijo de kualkiera de ellos cerrarian la boca no lo creho yo personalmente seguire pidiendo justicia para diego y su familia no pienso pagar un duro asi ke me tendran ke meter en la puta carcel pero con mi dinero no comeran un vogavante mas en el restaurante

Que está a pasar no interior dos Centros de Internamento de Inmigrantes?

*Fonte: **diariodevurgos.com***

Desde que o pasado 18 de outubro unha trintena de internos do CIE de Aluche ocupasen a terraza do centro como proposta pasiva escoitamos en numerosos medios de comunicación información referida a estes CIEs.

Pero, que son estes CIEs dos que tanto escoitamos falar? Os Centros de Internamento de Estranxeiros son parte do armazón das políticas racistas ás que están sometidas as persoas estranxeiras máis pobres. Carceles destinadas á reclusión de persoas migrantes que estan en situación irregular, a maioría das ocasións como antesala á deportación.

A desvergoña da existencia de cárceres para persoas que unicamente cometeron o gran erro de nacer no lugar da fronteira equivocado non se acaba aquí. Estes cárceres foron denunciados por vulneración dos dereitos humanos en númerosas ocasións. Son moitos os casos de torturas e asasinatos como os de Mohamed Abagui, Idrissa Diallo ou Aramis Manukyan. Actualmente o CIE de Zapadores (Valencia) atópase pechado temporalmente debido a unha praga de chinches á que non se acaba de poñer solución e somete aos internos a unha tortura cotiá. O CIE de Barcelona reabriu no medio dunha forte polémica por non cumprir as mínimas condicións humanitarias. Hai uns meses as traballadoras sociais solicitaron de novo o peche do CIE de Barranco Seco en Canarias ante as deficientes infraestruturas. Incluso o propio Ministerio do Interior recoñeceu ante un xuíz que non pode garantir as mínimas condicións e que iso podería levar ao peche dos CIE por imperativo legal, como xa denunciou a Campaña Estatal polo Peche dos CIE. Aínda que estes cumprisen unhas condicións humanitarias mínimas, como se pode xustificar o peche de persoas polo simple feito de ser migrantes?

Estas noticias de Barcelona, Valencia ou Madrid poden soarnos un pouco afastadas da realidade que vivimos en Burgos. Pero nada mais afastado da realidade, xa que a lei de estranxeiría, desgraciadamente, aplícase en todo o Estado Español e se nosas veciñas migrantes teñen a mala sorte de estar en situación irregular e encotrarse cun control policial seguramente sexan enviadas a un destes centros.

Nas últimas semanas, como comentamos ao comezo as noticias de motíns nos CIEs de Aluche e Barcelona foron portada de xornais e abriron telexornais. Pero, por que se levantaron as persoas alí encerradas? que reclamaban? Destas preguntas, pouca ou ningunha información recibimos. De feito dáse a absurda situación de que deron mais voz a policias e carceleiros que aos propios presos. Policias que ,segun denuncian os propios presos do CIE de Aluche, tras prometerlles aos amotinados que nada ocorrería se baixaban voluntariamente, deronlles “unha malleira tremenda”, que “tamén pegaron a quen non participou” e que lles foron “tirando da cama un a un ao chan” Policias que, como relata unha presa do módulo de mulleres continuo ao de aluche, se desgañitaban gritando “dálle, dálle que aquí non hai camaras”. É a estes policias aos que se dá voz ás súas reivindicacións de ampliación de numero de efectivos, mentres que se ignoran deliberadamente as peticións dos presos. Peticións tan básicas como esixir atención sanitaría, xa que segun se denuncia non se estava atendendo a persoas enfermas.

Outro motín ocorreu en Barcelona estas últimas semanas, tras este, unha xuíza de Barcelona citou a declarar como investigados por delitos de desordes públicas e danos a media ducia de internos.

Desde aquí queremos sumarnos á voz de Madrid Libre de CIEs cando afirman que “estabamos, estamos e seguiremos nas rúas defendendo os dereitos das nosas veciñas, daquelas que habitan a nosa cidade e loitan contra as fronteiras externas e internas”

Podes atopar mais información sobre os CIEs en:

https://cerremosloscies.wordpress.com/

[Alemaña] A fiscalía de Aachen recurre a sentencia absolutoria da compañeira de Amsterdam acusada dunha expropiación bancaria

Difundíamos hai poucos días na web de Abordaxe a boa nova de que a compañeira de Ámsterdam presa na Alemaña acusada de ter participado nunha expropiación bancaria en Aachen fai uns anos ficou finalmente absolta das acusacións, e atópase xa na rúa acompañada polos seus seres queridos. Agora, con todo, vimos de saber polo blogue dxs compas de Solidaritat Rebel que, como era de esperar, a fiscalía de Aachen ao cargo do caso decidiu presentar un recurso contra a sentencia absolutoria que podería derivar na anulación da mesma e nun novo resultado moito menos favorable á sorte da nosa compañeira. A continuación deixo, tras traducila, máis información ao respecto.

“Culpables” ou “inocentes” estamos con elas!

*Información tirada de Solidaritat Rebel e traducida ao galego para **Abordaxe** por **Disnomia**.*

O pasado 8 de decembro o Tribunal absolveu á compañeira de Amsterdam acusada de atracar un banco en 2013 na cidade alemá de Aachen.

Unhas 60 persoas estaban presentes no xuízo para mostrar o seu apoio. O xuíz rexeitou as torpes argumentacións da Fiscalía, que infructuosamente tentou demostrar a presenza da compañeira no banco aquela mañá de hai máis de 3 anos.

Con todo, a Fiscalía xa anunciou a súa intención de presentar un recurso no Tribunal de apelación. Isto significa que agora un xuíz revisará o caso para ver se houbo algún erro de forma ou incoherencia no procedemento que levou ao xulgado para emitir esta sentenza. No caso de que se atope algún erro, o xuízo deberá ser repetido no tribunal de Aachen, pero cun xuíz diferente. Se o recurso fracasa, estes cargos e este proceso xudicial quedará pechado.

Con todo, **aínda hai dúas compañeiras en prisión preventiva á espera de xuízo baixo os cargos de atracar un banco no ano 2014.** O seu xuízo comezará o 23 de xaneiro.

Enviamos toda a nosa forza e coraxe ás compañeiras encarceradas, que sintan a solidariedade traspasar os barrotes de ferro e os muros de cemento.

[Alemaña] Hodei e Siao , encarceradas pola súa loita en Hambacher forst

*Fonte: **Barcelona indymedia***

Desde o 1 de Decembro dúas activistas máis do bosque de Hambach están en prisión.

Segundo a policía, ambas persoas estiveran nunha cása árbore preto da entrada do bosque cando un foguete foi lanzado cara aos axentes de policía. Ninguén resultou ferido. Están acusades de provocar unha explosión e un ataque de gravidade. A prisión preventiva está xustificada por risco de fuga, pois ambas persoas teñen o seu lugar de residencia fóra de Alemaña.

O xoves ningunha delas tiña o seu arraigo en Kerpen e foi entón cando foron levadas á prisión de mulleres en Colonia Ossendorf.

Apoio

Escribide cartas! Se consciente de que cada carta é controlada polas autoridades. Hodei e Siao falan castelán e inglés. Engade selos, fotos, imaxes, follas, adhesivos, purpurinas e outras cousas que poidan traer un sorriso á cara as nosas compañeiras e fagan enfadar ao censor.

Dirección:
SSK z.H. ABC Hodei/Siao
Salierring 37
50677 Köln
Germany

Visitádeas! Para as visitas dentro da prisión necesítase o permiso dun xuíz. Tarda ao rededor de dúas semanas ata que a primeira visita sexa posible. Se queres visitalas, por favor contacta coa CNA (Cruz Negra Anarquista). As visitas fóra da prisión non necesitan un persmiso, polo que berros, megáfonos e calquera outra cousa, pode levar a todas as presas a non sentirse sóas.

Feixe de accións solidarias! Organiza manifestacións ou accións contra os cárceres, alá onde esteas. Se parte do «Calendario de advento» do «Tratado contra o lignito» e apoia a loita de Hambach Forest.

Colleita de doazóns! As presas necesitan diñeiro para comprar tabaco e comida vegana.

Que a loita continúe!

RESPECT EXISTANCE OR RESPECT RESISTANCE

Amedeo Bertolo, na memória e no coração para sempre

***Tomás Ibáñez** para "Rojo y Negro" voceiro da CGT*

*Tradução – **Agência de Notícias Anarquistas-ANA***

Desde que se apaixonou no início dos anos sessenta por essa "ideia exagerada de liberdade" que é a anarquia, Amedeo Bertolo sempre a manteve calorosamente ancorada em seu coração até a sua morte na manhã de 22 de novembro em Milão, na Itália, aos 75 anos. Sua grande modéstia e sua inesgotável cordialidade lhe serviram em vida para fugir do prestígio que poderia ter em razão de seu protagonismo no anarquismo contemporâneo na Itália e em parte da Europa, mas é justo que agora esse protagonismo seja ressaltado.

Em 1961, o então estudante Amedeo Bertolo com vinte anos, era um dos primeiros que se somavam as fileiras anarquistas milanesas depois de uma longa travessia do deserto, dando lugar a criação do "Gruppo Giovanili Libertario". Apenas um ano se passou quando o jovem anarquista adentrava na Espanha de Franco para realizar uma missão por conta do recém criado organismo coordenador da luta libertária antifranquista "Defesa Interior". Pouco tempo depois, em 28 de setembro de 1962, Amedeo tomava a iniciativa de sequestrar, com seus companheiros milaneses, o vice cônsul da Espanha Don Isu Elías, para denunciar perante a opinião pública internacional o pedido de pena de morte que o promotor militar exigia contra três jovens libertários de Barcelona. Jordi Conill Vals e seus dois companheiros foram finalmente condenados a longas penas de prisões, mas haviam evitado a pena de morte.

Desde essa época, a atividade de Amedeo Bertolo não deixou de ser extraordinariamente intensa. Para citar apenas alguns aspectos, cabe mencionar que em meados dos anos sessenta foi um dos criadores do "Gruppi Giovanili Anarchici Federati (GGAF)", e em 1969 esteve fortemente envolvido na denúncia do assassinato de seu companheiro de grupo, Giuseppe Pinelli, cometido pela polícia durante a noite de 15 a 16 de dezembro em Milão, e que Darío Fó levaria aos palcos com o título de "Morte acidental de um anarquista".

Em 1971 foi um dos fundadores da "A Rivista Anarquica", que é publicada até hoje, o que não o impediu de incentivar ou fazer parte de várias revistas e projetos editoriais, tais como a famosa revista "Interrogations", a revista "Volontà", a editora "Antistato". Em 1976 fundou o importante "Centro Studi Libertari Giuseppe Pinelli", e em 1984 foi um dos principais impulsionadores do incrível encontro internacional durante o qual milhares de anarquistas ocuparam Veneza. Como toque final à sua atividade editorial, em 1986, ele fundou a importante editora libertaria "Eleuthera" que publicou ao longo dos últimos trinta anos centenas de títulos.

Mostramos um pouco do ativismo libertário de Amedeo Bertolo para deixar registrado a impressionante militância desse companheiro que nos deixou. Suas qualidades humanas e o caráter cativante de sua amizade é algo que quem teve a sorte de conhecê-lo nunca poderemos deixar de querer ardentemente.

[Pontevedra] Atacan con pintura o monumento da Constitución española, na véspera do Día da Constitución

Segundo soubemos por informantes anónimas, na noite de onte o monumento á Constitución española ubicado na zona de Campolongo na cidade de Pontevedra foi vandalizado con pintura vermella por activistas anónimas. Este acto coincide co aniversario, un ano máis, da Constitución de 1978.

As informantes acompañaban a mensaxe dunha fotografía que nós tamén adxuntamos. O acto non foi reivindicado.

Historia

A folga da Harry Walker.

En decembro de 1970 os traballadores da empresa barcelonesa Harry Walker inician unha folga que manterían viva durante 62 días. Aquela converteríase nun punto de inflexión dentro da clase obreira do país, a través dunha nova dinámica de loita posta en práctica polos folguistas que organizarían aquela protesta de forma autogestionaria e asemblearia.

Harry Walker é por aqueles anos unha empresa asentada no barrio de Sant Andreu adicada á automoción na que traballan preto de 500 empregados. Tras varios meses protagonizando diversas mobilizacións contra abusivas condicións laborais, e tras sufrir por iso amoestacións e ameazas por parte da empresa, os traballadores de forma unitaria decidirán ocupar a fábrica o 17 de decembro. Ao día seguinte a policía desaloxa a planta de forma brutal co permiso e complicidade da patronal, motivando máis aínda a raiba dos folguistas que, reunidos en asemblea, deciden continuar indefinidamente coa súa mobilización, incluíndo agora a reivindicación da inmediata liberdade dos detidos. A cohesión e a unidade dos obreiros da Harry Walker sería fundamental para manter a folga durante eses case dous meses. Unha inxente labor propagandística levada a cabo nos barrios e nas fábricas barcelonesas espertaría unha vital demostración de solidariedade entre veciños e compañeiros, a cal sería fundamental para manter unha caixa de resistencia sustentada coa colaboración doutros traballadores e empresas, parroquias veciñais ou comités de solidariedade creados para tal efecto. Os traballadores franceses e italianos pertencentes a sucursais ou filiais afíns á Harry Walker organizarían paros, boicots e colleitas co fin de apoiar aos seus compañeiros barceloneses.

Detrás daquela folga atopábase, por unha banda, un desafío ao propio réxime franquista, que vía renacer a unha clase obreira brutalmente reprimida desde a vitoria de 1939, particularmente no caso barcelonés. Un desafío non exento de ousadía ao atoparse nese preciso instante todo o país baixo declaración de estado de excepción desde facía meses. Por outra banda, os traballadores enfrontaríanse tamén á cada vez máis evidente intromisión no seo das loitas de emerxentes actores sociais chegados da man de organizacións autoproclamadas antifranquistas que, ao cabo, demostraríase que tan só buscaban a súa parcela de poder ante un previsible cambio de réxime.

O 15 de febreiro de 1971 os traballadores decidirían volver ao traballo asumindo 33 despedidos entre as súas filas, poñendo fin a unha folga que adquiriría a xesta case de heroica entre o resto de traballadores. A pesar do balance, aquela loita converteríase nunha referencia fundamental para a clase obreira do momento exemplarizando na práctica a posibilidade real de organizarse e actuar por si mesma. Nun momento no que calquera posible foco de rebelión obreira atopábase neutralizado polo réxime a través da práctica do sindicalismo vertical, os traballadores saberían construír as súas propias estruturas de loita, de forma participativa e de abaixo a arriba, coa asemblea como principal órgano de decisión e discusión, tomando as súas propias decisións e mantendo á marxe delas calquera intento de intrusismo. A experiencia serviría indubidablemente para estimular o xurdimento desa autonomía obreira ibérica que xa podía intuírse en determinadas mobilizacións de Asturias ou Euzkal Herria desde finais da década anterior, e que protagonizaría un dos episodios máis importantes da historia das loitas obreiras e sociais dentro da Península Ibérica. Episodios esenciais ao longo da década dos 70, a pesar de ser minimizados cando non enterrados por parte do oficialismo, que verían o seu punto álxido en 1976 tras os Sucesos de Vitoria e a folga de Roca.

A posta en práctica dos obreiros da Harry Walker outorgaría ao resto da clase traballadora o exemplo de indispensables ferramentas de loita a través do asamblearismo, solidariedade e acción directa que non dubidarían en ensaiar nunha xeneralizada mobilización que aos poucos tomaba visos de auténtico movemento. Un novo espertar revolucionario que non só converteríase no principal axente desestabilizador do Réxime senón que estaría a piques de tirar ao traste os plans erixidos desde o capitalismo nacional e estranxeiro para o futuro de España.

Revista Contrahistoria

Afastamento, control e castigo: A importancia da dispersión no sistema carcerario do Estado español.

Por ***Mónica Caballero*** *e* ***Francisco Solar***

Traducido ao galego por **Disnomia** *para Abordaxe!*

Nestes case tres anos que levamos de peche por diferentes prisións do Estado español un aspecto é o que nos chama particularmente a atención pola súa importancia determinante na vida carceraria; referímonos á dispersión.

A dispersión corresponde a unha política de Institucións Penitenciarias implantadas polo goberno socialista a mediados dos ’80 que consiste en trasladar a determinadxs presxs a cárceres distantes por moitos quilómetros do seu lugar de residencia. En moitos casos estes traslados son incesantes véndose o/a presx obrigadx a pasar por diversas prisións nun curto período de tempo impedíndolle asentarse e establecer relacións duradeiras cxs demais. O propósito desta política foi frear os motíns e protestas ao interior da prisión que viñan sucedendo aqueles anos apartando de maneira drástica axs presxs consideradxs refractarixs ao sistema penitenciario. Doutra banda, aplicóuselles a dispersión á totalidade de presxs políticxs como unha medida excepcional para agravar o castigo e traspasarllo tamén á súa familia que debe facer centos de quilómetros para poder ver ao seu familiar ou amigx presx. Por tanto, desde os seus inicios a política de dispersión afectou tanto a presxs políticxs como a presxs sociais, e ségueo facendo, ao contrario do que moitxs pensan e expresan en canto a que esta unicamente élle aplicada “axs políticxs”. A diferenza radica, como dixemos, en que para estxs últimxs constitúe unha medida de excepción que afecta a todxs só polo motivo que xs levou a prisión, mentres que axs presxs sociais aplícaselles por condutas determinadas ao interior da prisión que son vistas como perturbadoras ao “orde penitenciario”. É importante sinalar que a diferenza entre presxs políticxs e sociais non a utilizamos nós, con todo é desta maneira e facendo esa categorización como está estruturada e funciona a medida en cuestión.

A dispersión segue tan vixente como nos seus inicios. Sen dúbida cumpriu cun dos seus propósitos referidos a pacificar os cárceres do Estado español onde as reivindicacións e protestas son case inexistentes, e onde cada vez máis existe unha estreita colaboración entre presx e carcereirx. Podemos ver ata que punto o cárcere é un reflexo da sociedade. A dispersión afectou de tal maneira á vida carcelaria que a pantasma do traslado de cárcere (condución) rolda permanentemente a cabeza de cada presx. É unha ameaza constante que implicitamente regula e controla a conduta das persoas aquí dentro na medida que calquera comportamento que interrompa o “orde” e manifeste algunha intención reivindicativa é castigada coa condución. Así, toda iniciativa rupturista queda anulada por esta ferramenta de control, o/a presx trasladadx debe comezar a xestar novas relacións e complicidades que de ser advertidas polos carceleros novamente será obxecto de condución. Hoxe día hai presxs que por disposición de Institucións Penais non permanecen máis dun ano en cada cárcere, principalmente polo seu historial de conflitividade.

Aínda que nos seus inicios a dispersión foilles aplicada axs presxs sociais que participaron e incentivaron a protesta e o crebe ao interior do cárcere, hoxe en día ao ser practicamente inexistente tales iniciativas, o sistema penal viuse na necesidade de axustarse aos novos tempos comezando a aplicar a devandita medida a calquera comportamento máis ou menos reiterativo que se salga das normas internas, polo máis mínimo que sexa. Sancións que antes eran leves, actualmente son causa dunha posible condución, por exemplo o que che pillen un móbil ou verche envolvido nunha pelexa sen maiores consecuencias.

Relacionado co anterior, un aspecto que cobrou gran relevancia é todo o que ten que ver coa condución do presx, transformándose nunha verdadeira institución dentro do armazón carcelario. No Estado español existen ao redor de oitenta cárceres, algunhas destinadas só para mulleres, moitas só para homes, outras mixtas e tamén departamentos especiais para nais. Por tanto, as opcións para levar a cabo a condución son variadísimas e anecdóticamente nisto non escatiman en gastos; se o que buscan é un bo castigo non lles importa darche un bo percorrido ao outro extremo da península. O corpo de seguridade encargado das conducións é a garda civil, neles recae a responsabilidade dos traslados de prisión a prisión. Quizais máis de alguén que le isto preguntarase como é unha condución? Estas poden variar segundo a localización xeográfica pero máis ou menos seguen os mesmos protocolos. Atrevémonos a asegurar que calquera presx que viviu esta experiencia estaría de acordo connosco en que é: noxento. Normalmente adóitanche levar dun cárcere a outra en calquera momento e ás veces non sabes onde lévanche ata que non chegas, o cal non deixa de provocar certa ansiedade. Ata chegar ao teu destino é probable que a condución pare en varios cárceres un par de horas ou varios días, e a isto é o que se chama “tránsito”. Cando estás nesta situación non podes ter contigo máis que o estritamente necesario (segundo a disposición de cada prisión). O medio de transporte das conducións son os chamados (canguros), autobuses da garda civil con compartimentos no seu interior con espazo para dous presxs cada un. Devanditos compartimentos son certamente asfixiantes non existindo espazo suficiente para moverse, nin sequera para poñerse completamente de pé, e onde podes pasar ata seis ou sete horas seguidas. É importante sinalar que existen prisións destinadas a ser centros das conducións contando con toda a infraestrutura necesaria para iso; grandes módulos de ingresos para quen estea de tránsito, lugares especiais para o aparcadoiro dos autobuses da garda civil, entre outros aspectos. A prisión de Valdemoro en Madrid cumpre esta función para os presos e para as presas o é a prisión de Soto del Real, por alí pasan a maioría dxs presxs que son trasladadxs de norte a sur ou viceversa.

Todo o sinalado dá conta da importancia que ten para a institución penal a condución e demostra que a dispersión é unha ferramenta fundamental cunha clara intención vengativa cara a todxs xs presos e presas que resulten molestxs, xa que ataca onde máis afecta; afastarche dos teus seres queridos, sexan compañeirxs, amigxs ou familiares.

Neste sentido, unha faceta da dispersión que se nos aplicou foi o manternos afastadas á unha da outra, estivemos o primeiros dezaoito meses de reclusión sen vernos e nada asegura que dita situación non volva repetirse. Suponse que Institucións Penitenciarias pode acceder á reagrupación en canto xs presxs poidan “comprobar” que existe unha relación sentimental estable, non obstante iso moitas veces non é así, varixs son xs presxs que pasan meses ou mesmo anos sen ver axs seus compañeirxs sentimentais ou familiares presxs.

Estando tras as reixas a proximidade cos teus seres queridos é fundamental, é moi importante a nivel afectivo e tamén para, dalgunha maneira, romper co illamento que permite no noso caso manter o exercicio político vinculado coa rúa. Con todo, isto faise moito máis difícil cando non son só reixas e altos muros os que che separan senón que tamén centos de quilómetros.

Como anarquistas non queremos máis cárceres, aínda que sexan “mellores” ou máis próximas á nosa xente, con todo cremos que nos fai falta debater sobre como facemos fronte e loitamos contra a dispersión tendo en conta que representa o alicerce fundamental do control carcerario.

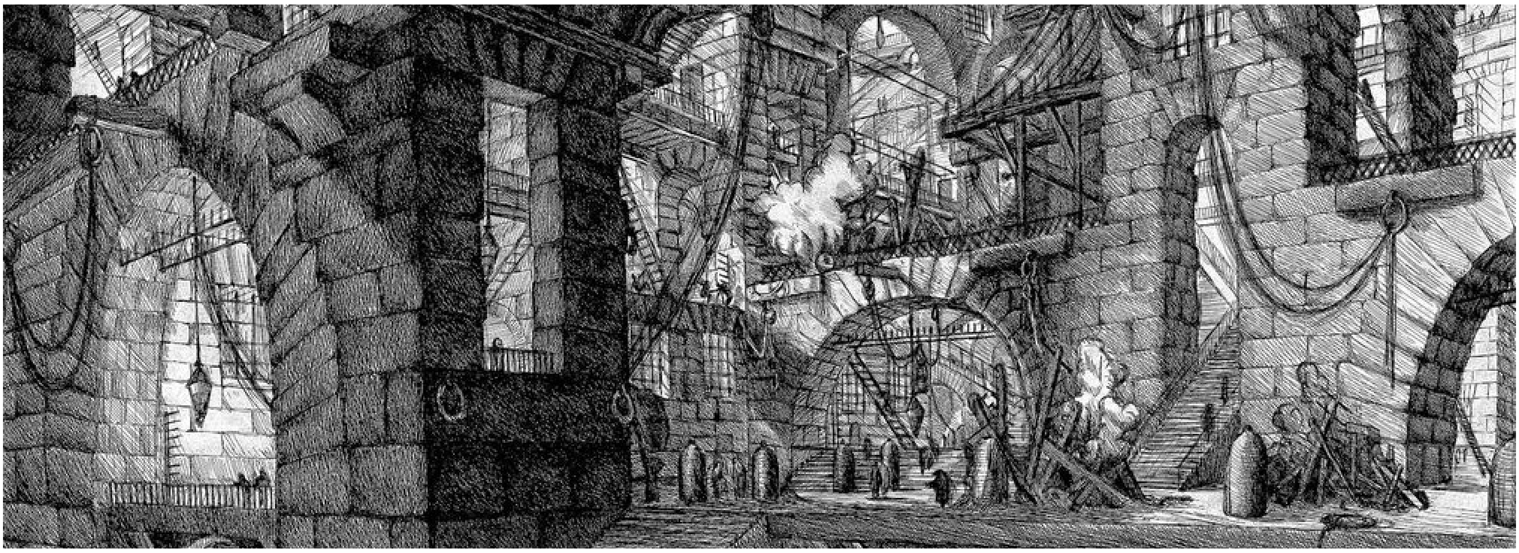

Nin normal nin extraordinario

*Por **Algunhas anarquistas***

*Publicado orixinalmente na **publicación anarquista Aversión** nº10.*

A escritura deste texto xurdiu da necesidade de abordar as violencias sexuadas (ou máis ben de xénero) e sexuais en ambientes próximos. É fruto de situacións ligadas a diversas experiencias, pero non ten a pretensión de proporcionar receitas a todo o conxunto de problemas aos que unhas e outras poidan atoparse enfrontadas. Redactouse optando por non escribir dende o punto de vista de alguén que sufriu unha agresión, senón dunha perspectiva máis ampla. Nós estamos convencidas de que estas situacións tan concretas , máis alá da autodefensa inmediata, deben levarnos á raíz dos mecanismos xerais que as sustentan. Aquí, logo, unha contribución a reflexións prácticas para profundar, individual e colectivamente, no seno das actividades e en cada momento en que isto sexa necesario.

O feito de que estes problemas sexan esencialmente abordados en e polos espazos específicos, como os espazos chamados feministas, non nos satisface. Parécenos totalmente lóxico que aquelas que se interesan particularmente pola cuestión da dominación patriarcal se agarren directamente ás violencias que esta induce no día a día, sen embargo é realmente unha pena que se instaure unha forma de especialización nun suxeito que, coma outros, atravesa o conxunto da sociedade e das relacións.

Non obstante, e para ser totalmente claras, este texto non pretende predicar a boa palabra de quen sustenta a orde neste mundo, aqueles que seguen defendendo de diferentes maneiras e por diferentes motivos comportamentos machistas e que incluso aplauden expresións de brutalidade viril; non podemos senón combater este tipo de actitudes cando nolas atopamos de fronte. Este texto tampouco pretende demostrar a existencia de relacións de dominación de xénero a quen afánase aínda en negar unha realidade cuxa violencia estállanos na cara de forma cotián.

Nesta sociedade, na que un dos piares segue sendo o patriarcado, os comportamentos comúns que consisten en rebaixar, posuír ou incluso querer anular a outra persoa por ser considerada inferior, xa sexa por sexismo, homofobia, etcétera, son xeralmente tomados cunha certa indiferenza. É como se se inscribisen nunha normalidade xenéricamente programada, sen que sexan cuestionadas nin a orde imposta nin os valores que nos inculca. O feito de que en certos lugares o estado fágase cargo deste problema, a súa sucia maneira, non resolve nada. Sabemos por experiencia que a xustiza penaliza e sanciona, que actúa segundo criterios que non son os nosos, e que os seus cans gardiáns, os e as policías, entre outras merdas, non son os menos machistas. Ademais, delegar cuestións de dominación a institucións que encarnan e funcionan sobre o principio de autoridade e da dominación mesma ratifica e estende o seu control sobre tódolos aspectos das nosas vidas. En fin, reservar ao Papá-estado o rol de decidir e xulgar o que se fai e o que se deixa de facer desposúe a cada cal da súa reflexión e da súa propia intervención, segundo os seus criterios e coas súas ferramentas de defensa e de ataque. É polo tanto a pasividade individual e xeral a que, unha vez máis, sae fortalecida.

A cuestión que se expón é precisamente como reaccionar, sen poñernos no lugar do ou da xusticeira, cando nos atopamos enfrontadas/os a violencias de xénero e/ou sexuais. Non obviamos o feito de que estas suceden a maioría do tempo no entorno inmediato, sen embargo todo semella complicarse paradóxicamente máis aínda nestas relacións directas. Aquí a figura do monstro, encarnación dos fantasmas máis horríbeis e moi funcional a hora de ocultar comportamentos ancorados nas costumes, non funciona necesariamente. Non se trata xa do violador descoñecido agazapado “fora” do que hai que librarse rápidamente, volvéndose moito máis difícil non mirar a cara a miseria das solucións tradicionais das sociedades do poder: o trámite de facer encerrar deixa de ser só un concepto xurídico, expóndose coas súas implicacións sobre as persoas coñecidas; do mesmo modo, as persoas que queren chamar ao linchamento dalgunha forma vense “obrigadas” a ter claro e a asumir as posibles consecuencias deste tipo de desafogo. Por outro lado, cando coñecemos ao agresor, hai todo un conxunto de relacións, de sociabilidade e de intereses de distinta natureza que hai que reconsiderar. Isto aféctanos profundamente, xa sexa a nivel colectivo como individual. Esta complexidade ven a reforzar a miúdo un reflexo de preservación dunha/dun mesma/o e do grupo xeralmente proporcional ao lugar que ocupan as persoas implicadas e aos intereses en xogo.. Para evitar que sexan afectadas certezas e diferentes equilibrios (funcionamentos, roles, etcétera) é evidentemente máis práctico negarse a ver, ignorar, banalizar ou aceptar o inaceptable. Deste modo, Ademais de que moitas veces estas cuestións tómanse coma se fosen feitos illados, un amplo abanico de escusas e de circunstancias atenuantes poden ser invocadas para xustificar as agresións de ca racter sexual, indo dende o malestar do agresor, pasando por factores exteriores como o alcohol, etcétera, ata o punto de incluso en ocasións conferir a responsabilidade da agresión á persoa que a sufre, baixo a forma de “ela o buscou”. Este tipo de pretextos son habituais e doados de utilizar en sociedades onde o desexo é reducido ao consumo dun corpo, á apropiación doutra persoa, á posesión. Ao que podemos tamén engadir a imaxe construída dun desexo masculino que repousaría sobre unha especie de “impulsividade irreprimible” coa súa contraparte, a esperada “pasividade” das mulleres.

O cuestionamento de todos estes mecanismos está fundamentalmente ligado ao feito de querer tomar as nosas vidas nas nosas propias mans sen mediacións institucionais. E debería darse particularmente por e dentro de movementos que se pretenden antiautoritarios. Xa que consideramos e queremos combater a dominación baixo as súas distintas formas, é indispensable, máis alá das reflexións teóricas enfrontar con toda a determinación necesaria a toma de poder duns individuos sobre os outros.

E esta exprésase, entre outras cousas e de forma moi convencional, nas violencias de xénero.

Sen embargo, non fuximos a este mundo e, de maneira case “natural”, prodúcese e reproduce o reflexo de pasar en silencio, incluso avalar, comportamentos xa aceptados no conxunto da sociedade. Certamente é máis complicado cando as agresións suceden diante de “testemuñas” quen - agardamos- dificilmente poden manterse neutrais e sen intervir. Pero o feito de que as violencias teñan lugar a maioría das veces no ámbito privado, provoca que demasiado a miúdo se as relegue a historias “persoais”. Incluso cando os efectos son evidentes ou exponse, a esfera privada parece constituír unha muralla contra toda intervención, unha especie de parénteses onde todo pode suceder, desde ameazas hasta malleiras, desde presións físicas e psicolóxicas hasta violacións. É, polo xeral, bastante tempo despois que podemos decatarnos en conversacións máis amplas que un “fixo unha gran cagada”, que outra “recibiu un golpe forte”, literal ou figurado, ou cando sae á luz toda unha sucesión de feitos particularmente graves escoitar que “finalmente, non é sorprendente ...”. Existe un prazo conveniente para falar abertamente de certas cousas e intentar asumilas? En demasiadas situacións, desgraciadamente, a a conservación das relacións existentes e de certo confort prevalece sobre o rexeitamento das relacións de dominación.

Estas estratexias de evitar o conflito están, sen dúbida, ligadas o feito de que non hai unha solución tipo, aplicable a todos, a cada ocasión e aínda menos no marco destas relacións sociais que non escollemos. Sen embargo, os ambientes antiautoritarios non son burbullas preservadas nin a preservar. O choque que pode provocar a constatación de que tamén son atravesados por comportamentos dominantes, máis que provocar parálise, debería reforzar a urxencia de afrontalos. Cada situación particular deste tipo non é nin “normal” nin “extraordinaria”. É un momento onde xorden e se teñen que encarar temazos como a xustiza (co suposto valor universal de exemplaridade que conleva este concepto e que rexeitamos), a vinganza (que pódese pensar non soamente como «deber» nin só como reflexo automático, senón como unha posibilidade entre outras), a exclusión (coas expectativas que se teñen ante esta solución e como se manexa este tipo de procedemento). De forma máis xeral, considérase tamén a cuestión das relacións que se teñen e desexan ter coas persoas implicadas, tomando en conta certos actos e, á vez, os recorridos. Un dos desafíos todo isto sen caer no recoñecemento de estatus e roles como o binomio vítima/criminal, co aspecto reducionista e petrificado que implica tanto a nivel de percepción como de reacción. Por exemplo, ao poñer a alguén (ou a nós mesmas) no papel de vítima, a miúdo se lle despoxa da súa autonomía individual tal como das capacidades e posibilidades de reaccionar e actuar por si mesma. É tamén polo feito de que se trata de individuos que se plantexan a cuestión dos límites que cada cal define para si e expresa aos demais. Estes límites son, antes que nada, individuais e deben recoñecerse como tales. Isto non significa que todo sexa relativo e que teña que xestionarse individualmente, sobre todo se son as nosas conviccións antiautoritarias as que son atacadas por certas actitudes. Esta procura de articulación entre particular e xeral, entre individual e colectivo, é tan exixente como a dos medios que corresponden aos nosos fines e a nosa ética. Require unha certa claridade sobre as nosas aspiracións e esta pasa as veces pola confrontación e o conflito. Sen embargo, sacar as consecuencias prácticas deste proceso afástanos tamén da impotencia. Efectivamente, a necesidade de pasar das leis e das normas non significa aceptalo todo, así como rexeitar reproducir os mecanismos de xustiza non significa a inacción. As institucións e os representantes do patriarcado non escasean ao noso redor e poden ser atacados como tales. É necesario tanto esforzarnos en solucionar casos específicos que se presentan, aínda que as veces non resulte totalmente satisfactorio, como tamén non deixar lugar aos valores patriarcais e aos comportamentos que estes xeran nos espazos nos que participamos e compartimos.

A cuestión dos xéneros está presente, de diferentes formas, nos contextos de loita e non podemos facer como se estes estiveran exentos de violencias sexuadas. Aquí xurde de forma aínda máis aguda o tema das prioridades e as perspectivas.

Así, considerar o combate contra tal ou cal aspecto parcial da dominación pode levarnos a esquecernos no camiño outros aspectos que atravesan a loita.

O feito de constatar ou de vivir na propia pel o que alguén que se atopa ao noso lado na loita se atribúa o dereito a dispor de nós a súa vontade non pode máis que chocar e cabrear a quen aspira a liberdade.

Sen embargo, a miúdo ocorre que este tipo de problemas son máis ou menos ignorados voluntariamente en nome dunha certa «unidade de loita» que non habería que romper considerando cuestións que poidan xerar debate e «división». Este argumento da «causa común» transcendente aos individuos que participan nela, pode ser integrado ao punto de impedir unha reacción individual fronte a actos ou comportamentos insoportables.

As loitas dirixidas en apoio a categorías de persoas en situacións particulares favorecen outro tipo de mecanismos claramente ligados á creación dunha relación exterior/interior: pola situación particular na cal se atopan, algúns individuos son as veces considerados como máis protagonistas, e incluso como os «suxeitos» da loita, tendo toda a lexitimidade para tomar as decisións. Paralelamente, a posición de «apoio» pode limitarse ao feito de transmitir e de seguir cegamente esas decisións. Mecanismos deste tipo poden mostrarse tan poderosos que eliminan toda posibilidade de diálogo e de relación crítica sobre a loita supostamente levada en común, ademais de xerar relacións absolutamente dispares, ou sexa todo o contrario a unha relación de compañeirismo.

Así, os «apoios» atópanse na situación, máis ou menos voluntaria e consciente, de aliñarse de forma case incondicional coas posicións e as actuacións de ditos «suxeitos», tamén grazas, sen dúbida, ao maldito sentimento de culpa tan estendido e mantido pola moral e a relixión. Estes casos están a miúdo ligados ao feito de sentirse «favorecidos/as» e os «privilexios» poden consistir en dispor dunha vivenda ou de papeis cando outras persoas non os teñen, ou en estar fora dos muros dos centros de internamento cando outras están encerradas. Tales visións simplifican en exceso a realidade dos individuos, bastante máis complexa que as condicións materiais ligadas a un contexto preciso. Así tamén contribúen a volver máis ríxidas as relacións, a afastar as posibilidades sinceridade no intercambio de experiencias e de reciprocidade nas mesmas.

Deste modo asistimos á reprodución de roles non igualitarios, aos que, dito sexa de paso, non escapan ás construcións de xénero: as veces chégase a apropiación de posicións caricaturescas ao estilo de que por unha parte está «o que sufre, que o está pasando mal pero que resiste ao máximo» e, por outra, «a que escoita e, sempre dispoñible, existirá esencialmente como apoio». A creación de estereotipos como o de heroe e/ou vítima xera o seu lote de reflexos condicionados como unha admiración ou unha compaixón sen límites que poden levar a permitírselles, a aceptar da súa parte, cousas que xamais toleraríamos noutros contextos ou vindo doutras persoas. Agora ben, aínda que a situación de alguén si poida darnos elementos para entender certas formas de actuar ou de reaccionar, sempre nos atopamos, e as veces enfrontamos, con eleccións que son individuais (e non homoxéneas). Estas teñen que ser asumidas como tales (e non como o mero produto de determinadas condicións) e desta forma poden ser discutidas, criticadas, cuestionadas. Outra vez, os límites e as aspiracións que cada cal expresa seguen sendo fundamentais en toda relación.

Para voltar ao tema das violencias sexuais, despois desta digresión (que no fondo tampouco o é realmente), ocorre que algunhas destas prodúcense en contextos semellantes. As veces algúns usan e abusan do estatus ambiguo que describimos anteriormente, argumentando ademais frustracións que poden xerar condicións particulares (como o encerro, por exemplo), para impoñer as súas coaccións e exixencias, presións físicas e psicolóxicas e incluso certa forma de despotismo. Tamén pode ocorrer que diferentes factores ligados á loita fagan máis difícil de percibir, de formular, de poñer sobre a mesa o que está ocorrendo ou o que ocorreu. Así, a urxencia por resolver prioritariamente certas situacións con graves consecuencias parece ser un dos motivos polo que se ignoran outras situacións con consecuencias igualmente graves, en tanto que poden destruír persoas, desexos de loita, aspiracións. Rexeitamos todo fatalismo neste tema, que non leva máis que a un falso desapego ou ao asco (e a quererse retirar de todo). As violencias de xénero ou sexuais non son horrores normais e inevitables. Reflexionar sobre como evitar ao máximo que estas ocorran, ou como reaccionar cando se producen, pode ser un tanto ambiguo e paradóxico para aqueles e aquelas que rexeitan soportalas ou reproducilas. Efectivamente, a responsabilidade dunha agresión corresponde a quen se lle permite cometela. Non obstante, como en toda relación social, non é só o seu problema.

Como dixemos, parécennos que estas cuestións plantexan, de maneira máis ampla, unha relación antiautoritaria na loita en si mesma. O feito de combater contra todo o que nos oprime non implica renunciar a tomar como punto de partida ángulos de ataque parciais, pero tampouco se trata de consideralos como fins en si mesmos, que nós farían perder de vista a aspiración á liberdade por todas e todos e renunciar aos desexos de achegarnos a ela aquí e agora.

Xuntarse con outras persoas para loitar por un obxectivo, incluso parcial, non significa necesariamente compartir as mesmas ideas. Sen embargo, esta asociación debe facerse sobre bases claras en canto aos obxectivos e aos métodos, nunha relación de reciprocidade. Aquilo común polo que os individuos se meten no xogo, cada cal polas súas motivacións, parécenos ser unha das bases non para negar, senón para intentar superar categorías de partida, onde é fácil atoparse encerrados/as. As construcións de xénero coas relacións nesgadas, alienadas e autoritarias que poden xerar, fan parte dos obstáculos inherentes a este mundo de dominación cos cales podemos chocar, tanto na loita como na rúa. Identificalas como tales e combatelas xunto a todo o demais non demostra caridade vitimista. Non se trata de «socorrer» a persoas (que tampouco o están agardando necesariamente), senón máis ben de solidariedade para destruír, cada cal polos seus propios motivos, aquilo que nos destrúe.

Reseñas

Editado en galego "Memorias de Liberdade" da Western Wildlife Unit da Frente de Liberación Animal

Algunhas persoas participantes do colectivo de **Comunicación Anarquista Abordaxe** e da **Distribuidora Anarquista Polaris** vimos de traducir e editar en galego o texto **"Memorias de Liberdade"**, da célula **Western Wildlife Unit** da **Frente de Liberación Animal**. O texto narra unha das campañas de activismo máis efectivas xamáis emprendidas contra a industria peleteira nos EUA.

A Western Wildlife Unit foi un pequeno núcleo afín á FLA composto de activistas antiespecistas, veganxs e eco-anarquistas de orixe indíxena (da tribo Pascua Iaqui) que ademáis de conectar na teoría as opresións sufridas polo seu pobo coa opresión dos animais non-humanos, lograron poñer contra as cordas a estes negocios mediante unha serie de potentes ataques que incluíron sabotaxes incendiarias a obxectivos estratéxicos, liberacións de animais e escritos de presión dirixidos ás autoridades.

O desexo de traducilo e publicalo en galego xorde da necesidade dunha edición na nosa lingua coa intención de espallar todo o posible un texto que no seu día transmitiunos moitas cousas e que consideramos unha letura esencial para coñecer unha campaña militante exemplar. Porque lonxe das críticas absurdas de moitas persoas que opinan que este tipo de accións "dan mala imaxe" ao "movemento" e "son inútiles", este texto e as experiencias de loita que narra demostran que non fan falla grandes medios para levar a cabo accións contra as industrias de explotación animal, e que un pequeno grupo de activistas sen grandes recursos ao seu alcance pode arrinconar e mesmo destruír aos seus obxectivos. Algunhas persoas sufriron posteriormente duras medidas represivas cando foron detidas ou extorsionadas polos Grandes Xurados, investigadas etc. pero con todo, o tremendo dano causado a esas empresas é innegable e en moitos casos, irreparable.

A publicación deste texto non podía chegar en mellor momento, a apenas un día de cumprirse o aniversario da morte do activista antiespecista Barry Horne, e gustaríanos adicarlle isto á súa memoria, e á memoria de todas as compañeiras e compañeiros que morreron loitando por un mundo sen gaiolas. Por Barry, por Jill, por todxs. Polxs que sufren o cárcere por ir máis alá das palabras e polxs que aínda seguen por ahí e non cesan.

Para descargar o texto:

· abordaxe.wordpress.com

· distripolaris.noblogs.org

Para pedidos:

· abordaxe@bastardi.net

· distripolaris@riseup.net

* * *

[Música] Xa disponible "Pluvio", o novo disco de Furnier

Xa está na rúa **"Pluvio"** o novo disco de **Furnier**, un L.P. editado en formato vinilo. O disco conta coa realización de **M.Padrón** nas instrumentais, os scrtaches de **DJ Tips** e as colaboracións líricas de **Black Dahlia** e **Alba G**. Foi grabado nos estudios Asalapensada (Sada) e Cocobolo (Quistiláns) por **DJ Tips**, e mesturado e masterizado por **Pancho Suárez** en Plantasónica 2 (Vigo). O vinilo custa 12€ e pódese atopar en distintos puntos de distribución na Galiza ou adquirir através dos contactos **furnier981@gmail.com** e **picoamperio@gmail.com**. Se tes algunha distribuidora de material anticomercial e/ou antiautoritario e estás intersadx no disco non dubides en contactar connosco.

PUNTOS DE DISTRIBUCIÓN EN GALIZA:

COMPOSTELA
- Disco Precio
  Rúa Santiago de Chile, 13

- Consafos Graffiti – Tattoo – Grow
  Rúa Brión, 4 (Pontepedriña)

- Taberna O´Pozo
  Ruela das Ánimas, 1

A CORUÑA
- Ateneo Libertario Xosé Tarrío
  Rúa La Paz, 16

LUGO
- Ateneo Libertario A Engranaxe
  Rúa Río Sil, 52

PONTEVEDRA
- Distribuidora Anarquista Polaris
  distripolaris@riseup.net

Próximamente poderáse acceder ao disco en formato dixital e gratuíto através das seguintes plataformas:

furnier.bandcamp.com
furnierblog.blogspot.com
hiphopateneu.blogspot.com

«Vento de través»

Filho do Agóbio

Despiertos al tiempo y al amor,
un largo camino y con ilusión
que hay que recorrer
desde ahora hasta el fin.
Triana *«Hijos del Agobio»*

Quando crianças nossos ancestros ocultávam-nos seus medos e nós jogávamos a aprénde-lo nas nossas lutas bairristas beijando lodos e caindo de colúmpios ferrugentos; nossas medalhas eram nossos côvados e geonlhos ensanguentados ou com postelas eternizantes; mas, na verdade, era de adolescentes quando levávamos conta do mundo que nos tocara viver e quando aprendiamos o porquê dessa quarentena de medos silenciosos; no meu caso acaeceu no preciso instante em que, contanto com 14 anos, umhas miradas grises me pararam na rua por ir cantando de anoitecida e me interrogaram e instigaram a nom volver fáze-lo sob ameaça de arresto; se bem eu já o adivinhara quando poucos días antes o sangue de Moncho Reboiras regara as ruas ubicadas apenas uns metros mais diante, continuando o terror que paralisava os ânimos de luta e convertira nossos ancestros em ânimas em pena. Se bem ao mesmo tempo que o medo tamém aprendimos a saber quem era realmente nosso inimigo.

E assim orfas da transmissom hereditária e a base de hóstias, fóramos achegándo-nos á luta por um mundo milhor. Eram tempos revoltos em que nossas eivas eran cobertas por aprendizagens sobre a marcha; tinhamos ânsias de ser milhores e estávamos abertas a modificar nossas condutas e reconhecer nossos erros; se bem nossas manifestas imperfeiçons nom eram motivos de liortas estéreis entre camaradas porque priorizávam-se os coidados e o tato como contraoferta educativa daquela litania franquista «da letra com sangue entra». Sabíamo-nos filhas do agóbio e da dor e como tais aprendimos a lutar, e inda que nom tiveramos nossas casas impolutas, saiamos as ruas a da-la cara e nossos corpos, se bem, sempre receosas, tampouco descoidávamos nossas costas.

Agora as táticas seica mudaram entre as novas guerreiras; novas geraçons criadas entre algodons da falsa democracia e colúmpios inoxidáveis em cham amortigado; agora seica priorizam limpar o fogar e mesmo bares e ruas, buscam a perfeiçom da ativista, conquista que nós nunca acadamos. Poida que assim academ o éxito que a nós sempre se nos amossou esquivo; os meus manifestos receios só som espelho das minhas dúvidas de que essa sua tática poida estar a danar a quem som realmente meus inimigos.

Habrá quien lo quiera ignorar
pero estamos en guerra
somos nietos del agobio
episodios de amor y venganza
visitan tu calle y nacen audios...
Furnier *«Nietos del Agobio»*

O gajeiro na gavea